

bij rebellie of opstand evenwel werd het uit te keeren bedrag naar billijkheid door den raad vastgesteld¹⁾).

Jan de Witte heeft tijdens zijn baljuw- en rentmeesterschap conflicten met allerlei personen gehad. Voortdurende oneenigheden bestonden er tusschen hem en bovengenoemden gouverneur over ieders rechtsgebied. In 1445 reeds werd hij voor den president van den raad in Den Haag ontboden om zich te verantwoorden over „bruecke” tegen den hertog. Met den schout van Rotterdam stond hij eveneens meestal op gespannen voet. Wellicht riepen belangrijke zaken hem meermalen buiten de stad, tengevolge waarvan de aanstelling van een plaatsvervangenden baljuw noodig was. Zoo stelde hij 1 Sept. 1450, omdat hij noodzakelijk op reis moest, Gerijt van der Spangen tot wederzeggens als plaatsvervanger aan. Tweespalt was daarvan weer het gevolg en Adriaen Fijck vinden wij dan naast hem als baljuw optreden, die als zoodanig meer recht beweerde te hebben dan Jan de Witte. Ook deze kwestie kwam voor het Hof van Holland en aan Jan de Witte werd in 1452 opgedragen, om betere bewijzen bij te brengen voor zijn recht op het baljuwschap en het rentmeesterschap der stad, daar anders Fijck in zijn ambt bevestigd zou blijven. De brieven, waarop Jan de Witte zich beriep, schijnen als deugdelijk erkend te zijn; Fijck trad tenminste als baljuw van het tooneel af. Klachten over de wijze, waarop Mr. Jan zijn baljuwschap waarneemt, blijven aanhouden. Gevangenen laat hij ontsnappen uit „den steen”, die hem door den hertog, als tot de rechten van de grafelijkheid behorende, voor zijn leven was opgedragen. In 1457 laat hij zelfs een kerkroover, Lievin de Cramer, vrij rondloopen. Een en ander kon niet geduld worden en opnieuw wordt een ander in zijn plaats aangewezen als baljuw, Jacob van Yentfaez geseit Drogeselle. Jan de Witte wordt wederom gedagvaard voor het Hof, doch weet zich ook ditmaal te rechtvaardigen, zoodat hij in zijn ambt wordt hersteld. Waarvan baljuw en schout elkander in 1459 voor het Hof beschuldigden blijkt niet, noch te wiens gunste de zaak beslist werd. In 1460 gold het weer de kwestie, dat Jan de Witte als „principael bewaire van de vangennisse” een vrouw niet in verzekerde bewaring had genomen, die door schout en schepenen van Rotterdam

1) Dit waren tenminste de voorwaarden, waarop Willem van Egmond 9 Nov. 1431 werd aangesteld.